

UTEMELJITVE NAGRAD KSENIJE HRIBAR 2017

Strokovna komisija: Mateja Bučar, Petra Tanko, Jasmina Založnik

Perspektivna koreografinja: Kaja Lorenci

Koreografija *Morda na videz kdaj kot vsi ljudje* ima jasno sled v prvencu – duetu z Ivanom Mijačevićem *Zven telesne tišine*, v katerem je Kaja Lorenci že dala vedeti, da misli in da nosi specifično koreografsko zavedanje, takšno, ki želi iz čistih elementarnosti telesa, giba in zavesti ustvarjati poetiko. Ena od elementarnosti je tudi duet – odnos dveh – kot materija medsebojnosti; med zavestmi, telesi, gestami, deli teles, objektnostjo in organskostjo, med resonancami, mogoče med nujnostmi in nenujnostjo. Ena od bistvenih kvalitete Kajinega koreografskega spopada je, da je gib jasen in točen in vedno tudi avtonomen – da hkrati rezonira kot kinetični fenomen sam zase in znotraj pomena. Da je gib ujet le v svoji potencialnosti, saj šele ta zares preseneti. Avtorica v prvencih poskuša gib zaježiti in utelesiti v trenutku, preden ta nastane. Lotiti se nekaj takega je najbližje imaginarni težnji, ki se v procesu razkrije kot produktivna, radikalna in logična koreografska izbira. Tudi izbira ekipe (Katja Legin, Žigan Kranjčan, Nataša Živkovič, Dejan Srhoj in Rok Vevar) je ključna za tako zastavljeno koreografsko delo in proces, ki delikatno, točno in jasno išče, provocira, vpenja in razvezuje odpadnost ali pripadnost drugim telesom, prostoru in svetu. V delu je brez dvoma čutiti do temeljev poglobljeno koreografsko intenco, iskanje estetske avtonomije, konkretno relevantno problematiziranje vprašanj sodobnega plesa in prostora ter vizijo, ki teži k poetičnemu naboju in kritičnemu razmišljanju.